

[Arnth Jensen.]

og naar der er Tale om banebrydende, tror jeg dog, at man maa tage den med, og særlig hvis det ærede Medlem tænker paa fri Idræt eller Boldspil ude paa Landet, kommer han ikke uden om netop den Organisation, som jeg har den Ære at staa som Leder af i Øjeblikket. Det var jo netop den, der imod andres Mening dengang indførte den frie Idræt og Boldspillet ude paa Landet.

Men disse Organisationer, som det ærede Medlem nævner, udtrykker i deres Skrivelser en Frygt for, at det folkelige og nationale, som er Grundpillen i det Arbejde, der der gøres — jeg føjer til igen, at det samme er Grundpillen ogsaa for De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger —, at den Grundpille skulde undergraves, hvis Tips-tjenesten indføres. Jeg forstaaer ikke rigtig dette. Det forekommer mig, at dette er en lille Smule af en Falliterklæring. Nu har vi, der staaer i disse Organisationer, i over 80 Aar bygget vort Arbejde paa denne Grund, Hundredtusinder af dansk Ungdom har været samlet under vore Faner og under det Formaal, og i Dag er vi flere, end vi nogen Sinde har været. Skulde det Arbejde da ikke have dybere Rødder, end at Tipstjenesten skulde kunne slaa det i Stykker? Jeg er overbevist om, at man her overdriver, og jeg er overbevist om, at enten vi faar Tips-tjenesten eller ej, saa vil dette Ungdomsarbejde gaa sin sunde og jævne Sejrs-gang, fordi der altid vil være Ledelser, der ikke svigter det gamle Formaal, og fordi der altid vil være Tusinder af Hjem, som kan staa bag ved dette Arbejde.

Naar jeg alligevel trods det, jeg her har fremført, ikke kan følge Flertallets Indstilling, saa er det af flere andre Grunde. For det første finder jeg det meget utiltalende, at man virkelig mener, at det er nødvendigt at sætte hele dette Maskineri med hele denne Administration o. s. v. i Scene for at skaffe Idrætten de faa Millioner, som er nødvendige. Jeg forstaaer ikke alle de kønne Ord om Idrættens opdragende, kulturelle og samfundsmæssige Betydning, Ord, som alle Festtalere har i deres Mund, naar man saa alligevel den Dag, Ordene skal omsættes i Handling, viger tilbage for ogsaa bevillingsmæssigt at sætte Idrætten i Klasse med andet opdragende Ungdomsarbejde. Jeg skal ikke bruge stærke Ord, men jeg synes, det er en Haan mod Idrætten, at naar den beder om den nødvendige Støtte, saa skal man en anden Vej, saa skal den ikke blot selv medvirke til at indtjene, hvad den skal bruge,

men saa skal baade Stat og andre ogsaa have en Bid med.

Dernæst finder jeg, at det, som det tidligere har været fremført fra andre Ordførere, er meget uheldigt, at man i Uenighed skal gennemføre en Ordning, som der for det første baade i denne Sal og udenfor er meget delte og meget afvigende Meninger om, og som for det andet trods det, at den i en Aarrække har været indført i Sverige og England, i Virkeligheden kun er lidet gennemprøvet, hvad angaar dens idrætslige og folkelige Virkninger. Ganske vist vil den afskaffe den private Tipning, som, det maa erkendes, er meget stærkt udbredt herhjemme, og som vel i sine spillemæssige Virkninger er meget farligere end den kontrolerede, men selve Systemet og Tanken er der endnu mange, som staaer helt uforstaaende over for.

Derfor har jeg valgt den Vej, som mit Forslag giver Udtryk for, nemlig at lovfæste, foreløbig for 3 Aar, en rimelig direkte Tilskudsordning, og jeg beklager dybt, at det ikke har været muligt i Udvalget at samle alle, der ønsker at gaa den Vej, om eet Forslag, men at man har delt sig i tre Mindretal. Jeg beklager det saa meget mere, som det er min faste Overbevisning, at havde man samlet sig om et Forslag, som sikrede Idrætten en virkelig økonomisk betrygget Fremtid, saa kunde der i Udvalget være opnaaet Flertal for dette.

Naar jeg ikke har kunnet tiltræde det af mine Partifæller i Udvalget stillede Forslag, saa er det, fordi det i Virkeligheden ikke er noget nyt Forslag, men som jeg har beskrevet i Betænkningen, det er kun en Lovfæstelse af den bestaaende Ordning, som ikke i nogen Maade kan tilfredsstille Idrætten eller blot give den Haab om bedre Forhold. Idrætsungdommen vil nemlig, og med Rette, modtage et saadant Forslag med Skepsis, for her kan man med Sandhed sige, at Sporene skræmmer. Gang paa Gang har Idrætten med velunderbyggede Ansøgninger henvendt sig til de skiftende Regeringer om bedre Forhold, og Gang paa Gang har den mødt megen Velvilje og Sympati, men øgede Bevillinger har det været uhyre smaat med. Jeg behøver blot at nævne, at medens man i 1912—13 alene til Skytte- og Gymnastikforeninger uden for Dansk Idræts-Forbund, som dengang ikke var optaget paa Finansløven, gav et Statstilskud paa 108 000 Kr., yder man i 1946—47 i alt, baade til Dansk Idræts-Forbund, Skytte- og Gymnastikforeninger og andre almindelige Idrætsformaal, kun 274 000 Kr. Det er ikke et rimeligt Forhold i Betragtning af